

Phần 11

Chương 31

Ngu Ngốc

Cham đến ánh mắt mỉm cười của Úy Như Tuyết, trong lòng Úy Tuệ mạnh mẽ nhảy dựng, mình có thể biết được sát thủ tỷ tỷ là xuyên qua, nàng ta sẽ có thể không biết mình cũng xuyên qua sao?

Nghĩ đến mấy ngày nay, trừ ngày hôm đó Úy Như Tuyết trừng phạt nha hoàn kia ra, thì không có phát sinh chuyện khác, mà trong tiểu thuyết rõ ràng đã viết, nha đầu kia xuyên tới đây thì báo thù cho nguyên chủ, các loại âm mưu trạch đấu, đấu đến nữ phụ và thân hữu nữ phụ với nhân vật phản diện phải kêu thảm.

Nhưng hôm nay, mấy ngày nay không thấy nàng ta có hành động gì, đủ để chứng minh nàng ta biết thân phận của mình, cho nên không muốn đối địch với mình.

Như thế, lúc này nàng ta kính rượu cũng là bày tỏ ý tốt.

Trong lòng Úy Tuệ vụt sáng, bụng ly rượu lên, mặt mày mỉm cười, cũng dùng khẩu ngữ: “Mời.”

Cứ như vậy, một đôi đã từng là kẻ thù, hiện giờ tương kính như tân, giống như là một đôi tỷ muội ruột thịt.

Tiêu Diễm ngồi bên cạnh Úy Tuệ, thấy một màn thân thiết này, không khỏi cảm thấy quái lạ, thay đổi, thật sự thay đổi.

Loại thay đổi này, không chỉ là ở bên ngoài Úy Tuệ, mà là khí chất cả người nàng phát ra.

Trước kia Úy Tuệ thích chưng diện, thích trang sức châu báu, giống như chỉ sợ người khác không biết Úy gia có nhiều tiền, phàm là những thứ được nàng để mắt tới, hận không thể gắn vào trên người, thế cho nên từ đầu đến chân, giống như là trưng bày trân bảo, nếu không phải nàng ấy trời sinh mỹ mạo kinh người, không biết sẽ thành cái dạng gì nữa.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn có thể tùy tiện phô bày ra vẻ đẹp, toàn thân tản ra lệ khí khiến người khác e ngại.

Mà nay, Úy Tuệ đơn thuần hơn, một mái tóc đen chỉ chải thành một búi đơn giản, cắm một cây trâm ngọc hoa lan trắng, trừ cái đó ra không còn cái nào khác, ngay cả hoa tai cũng không đeo, đừng nói gì đến phôi sức (trang sức phối hợp) trên người.

Mà những ngày gần đây, nàng cũng nhu thuận hơn, trừ bỏ hôm nay ra ngoài với hắn, bình thường đều không ra cổng trước không bước cổng trong, chỉ đọc sách tập viết.

Ngay cả đối với hắn, thỉnh thoảng cũng giấu cợt một phen, nhưng hắn thấy rõ, trong mắt nàng không có ác ý, cũng không có sự khinh miệt hèn mọn mà từng khiến cho hắn nhìn thấy phải run sợ, ngược lại, có nhiều lúc là một loại ý cười quan tâm hòa thuận vui vẻ.

So sánh mà nói, hắn càng thích Úy Tuệ hiện tại giống như muối muối nhà bên hơn.

Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Úy Như Tuyết thay đổi cũng thật kinh người, trước kia là một người ngu dại, hiện giờ lại có khí thế như vậy, vừa rồi gặp nhau trên đường, chỉ một ánh mắt của nàng ta mà đã khiến cho mình không dám đối diện.

“Dùng bữa, bụng rỗng mà uống rượu sẽ không tốt.”

Thấy Tiêu Diễm uống một chén lại một chén, Úy Tuệ nhướng mày, tự mình gắp vào bát của hắn một chút thức ăn, đặt vào tay hắn.

Đáy mắt của nàng rõ ràng thân thiết, giống như ánh nắng ấm áp, nháy mắt chiếu vào trong lòng Tiêu Diễm, cũng để cho hắn cảm thấy thỏa mãn thời gian dài dè nén tình cảm.

Không phải sao? Ngày hôm nay, Tuệ muối muối không có dây dưa không dứt với Tứ ca, chỉ lôi kéo mình cùng ngồi xuống một chỗ, từ đầu đến cuối, trừ bỏ tình huống bên ngoài ra, nàng cũng không chủ động lấy lòng Tứ ca, thậm chí từ đầu đến cuối, đều không có nhìn chăm chăm Tứ ca.

Còn đối với hắn, ha ha, nàng gắp thức ăn cho hắn là vì sợ hắn bụng rỗng uống rượu không tốt.

“Ha ha.” Tiêu Diễm cứ như vậy bung bát ăn, nhìn Úy Tuệ cười ngây ngô.

Trán Úy Tuệ đầy hắc tuyến, cầm đôi đũa gắp một khối thịt nhét vào trong miệng hắn: “Dùng bữa, lát nữa sẽ nguội. Nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có đồ ăn?”

Động tác của nàng cực kì tự nhiên, vốn nàng cũng chỉ xem Tiêu Diễm là bằng hữu, huynh đệ mà đối đãi, không cảm thấy có cái gì.

Nhưng theo người khác nhìn thấy, thâm ý trong mắt kia cũng rất rõ ràng.

Ở đây, bao gồm Quân Phi Sắc, cũng đều biết Úy Nhị tiểu thư vẫn lưu luyện si mê Thái tử Tiêu Dục, nhưng hôm nay lại ân cần đủ điều với Lục hoàng tử, trong này?

Mọi người lại nhìn Úy Như Tuyết ngồi phía dưới Tiêu Dục, bưng tỉnh đại ngộ, vì Úy Nhị tiểu thư đồ bình giám chua (ghen), nên mới chia mũi về phía Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử thật đáng thương!

Chỉ là, trái ngược với sự đồng tình của mọi người, Tiêu Diễm lại thích thú, thỉnh thoảng gấp thức ăn vào trong bát Úy Tuệ.

Úy Tuệ cũng không khách khí, phàm là có ăn ngon uống ngọt, nàng đều không khách khí, hơn nữa, lại cố ý gấp một đĩa thức ăn ngon, đưa cho Đào Nhi đứng phía sau.

Trước mặt nhiều người như vậy, Đào Nhi cũng không dám nhận, sau cùng vẫn là Úy Tuệ cường ép ra lệnh cho nàng ăn, lúc này mới nhận.

Nhưng lại khiến cho đám hạ nhân phía sau ghen tị.

Mặc dù Đào Nhi chột dạ, nhưng vinh quang trên mặt cũng không giả, có chủ tử nhà ai đối đãi với hạ nhân như tiểu thư nhà nàng không? Hừ.

Mọi người một phen nâng ly cạn chén, đang lúc tử húng đang nồng, Diêu Ngữ Dong thay đổi xiêm y, trang điểm lại một lần nữa, tiến vào.

Vừa vào là hành lễ thỉnh tội với Tiêu Dục, nũng nịu nói cái gì vừa rồi thất lễ, muốn khảy một bản, vì các vị trợ hứng uống rượu, dùng cái này bồi tội.

Rõ ràng là muốn mượn cơ hiến nghệ, lấy lòng Tiêu Dục thôi.

Úy Tuệ buồn cười nhìn Diêu Ngữ Dong, cặp mắt kiêu my kia hoàn toàn bán đứng tâm tư của nàng ta, nhìn Tiêu Dục đắm đuối đưa tình, giống như sợ người khác không biết tâm tư của nàng ta vậy.

Ài.

Nhưng mà, loại biện pháp bồi tội này, tự nhiên cũng đưa tới tiếng vỗ tay của mọi người, trong đó có nam nhân ngồi vị trí bên phải của Tiêu Dục, trời sinh một bộ mặt mỉa mai, vỗ tay mạnh mẽ nhất.

Diêu Ngữ Dong đứng trong đại sảnh, hai người nha hoàn đưa cỗ cầm tới, nàng ta khẽ hành lễ với mọi người, nhẹ giơ bàn tay trắng nõn lên, khẽ vuốt dây đàn, rất nhanh, tiếng đàn uyển chuyển vang khắp khoang thuyền.

Úy Tuệ không có nhiều hứng thú với loại cỗ nhạc này, chỉ lo ăn uống, chờ người ta kết thúc một khúc, nàng cũng ăn no, thật chán muốn chết.

Nghĩ muốn đi.

Nhìn Tiêu Dục một chút, không phải nói có chuyện muốn nói rõ ràng với nàng sao? Chuyện gì?

“Thái tử điện hạ.”

Sau khi mọi người kết thúc lời khen ngợi với Diêu Ngữ Dong, Úy Tuệ thấy mọi người cũng không còn muốn nói gì, nên đứng lên muốn hỏi Thái tử có chuyện gì, không có chuyện gì thì nàng có thể rút lui, ở trong này trừ bỏ sát thủ tử tử, Tiêu Diễm và Đào Nhi ra, những người khác đều không muốn thấy nàng, nhất là Quân Tiên Nhi kia, thỉnh thoảng đưa tới ánh mắt muốn đục khoét nàng, thật buồn bực.

Chỉ là, nàng vừa mới gọi xong, nữ nhân Diêu Ngữ Dong kia đã cướp lời nói: “Nghe nói cầm kỳ của Úy Nhị tiểu thư rất cao, có muốn khảy một bản hay không?”

A phi! Nay nghe ai nói? Rõ ràng cầm kỳ thi họa của Úy Nhị tiểu thư đều không biết một món nha.

Tiêu Diễm lập tức nổi giận, Diêu Ngữ Dong rõ ràng là muốn Tuệ muội muội xấu mặt thôi.

“Diêu cô nương, chính người tài nghệ vụng về, bêu xấu thì cũng thôi đi, đừng lôi kéo Tuệ muội muội nhà ta.”

Tuệ muội muội nhà ta, nhìn một chút, xưng hô này có bao nhiêu thân mật đây?

Mọi người mang vẻ mặt xem kịch vui.

Sắc mặt Diêu Ngữ Dong trắng nhợt, trước mặt mọi người đối xử với một nữ tử như vậy, Lục hoàng tử này thật sự không có phong độ.

Đôi mắt nàng ta lạnh vài phần, trên mặt lại cười sáng lạn: “Đúng vậy, tài nghệ dân nữ vụng về, cho nên mới muốn nghe Nhị tiểu thư, cũng học được vài điều hay.”

A, Úy Tuệ buồn cười, tới cùng nữ nhân này và mình có thù oán gì, lại nhiều lần muốn hãm hại mình như thế?

Rõ ràng mình chỉ là vai phụ đi ngang qua thôi, ánh mắt nàng ta bị mù rồi, nếu muốn tranh giành Thái tử, cũng phải tranh với Úy Như Tuyết nha, lôi kéo nàng làm cái gì? Ngu ngốc.

“Người là ai, bản tiểu thư đã nói trước với người là không quen biết người, cho nên mặc dù cầm kỳ của bản tiểu thư rất tốt, cũng không có nửa xu quan hệ với người, người muốn học à, tự mình bỏ tiền kiếm sư phụ đi. Nếu lại học không tốt, thật sự muốn học hỏi bản tiểu thư, trước đập đầu ba cái, bái bản tiểu thư làm thầy, bản tiểu thư có thể suy xét, dạy người một hai chiêu, như thế nào?”

Chương 32

Đều Là Người Xấu

Úy Tuệ nói lời này thật sự không nể mặt, chỉ là, cũng phù hợp với tác phong làm việc của nguyên chủ, mọi người không nghi ngờ gì, chỉ biết cười cười, âm thầm toát mồ hôi thay Diêu Ngữ Dong.

Cô nương này cũng thật là khờ, người nào không chọc lại muốn trêu chọc tiểu ma nữ kia, không phải tìm đánh sao?

Ồ, không đúng, hôm nay tiểu ma nữ kia không mang theo roi.

Vậy sẽ dùng cái gì để đánh?

Lòng mọi người tràn đầy mong đợi, ngay cả Diêu Ngữ Dong cũng như thế, không ngờ Úy Tuệ vẫn không chịu được kích thích như vậy, kích một chút đã lộ ra nguyên hình, nhìn đi, hung dữ như người đàn bà chanh chua, không hề có phong độ thiên kim như người khác.

Chỉ là, không vung roi kia của nàng ta, không thể khiến cho hình tượng của nàng ta hoàn toàn bại hoại, Diêu Ngữ Dong ít nhiều cũng hơi tiếc hận.

Nhưng điều này cũng đủ rồi, lần này nàng ta đã thương người đủ để cho người khác thấy rõ nàng ta là người như thế nào, sợ là Thái tử điện hạ chán ghét nàng ta lại thêm một tầng.

Nghĩ tới, Diêu Ngữ Dong cười trộm trong lòng, trên mặt giả bộ vô cùng uất ức, trong mắt phượng xinh đẹp có hơi nước, khiến cho người ta nhìn rất đáng thương.

“Thân phận dân nữ thấp kém, không xứng thỉnh giáo Nhị tiểu thư, vừa rồi là dân nữ đường đột, kính xin Nhị tiểu thư thứ tội.”

Thân phận thấp kém, còn dám xuất hiện ở đây? Trước công chúng, lại dám mời sủng hiến nghệ, liếc mắt đưa tình với Thái tử điện hạ, vẫn còn không quên chèn ép lật đổ tình địch đã từng ái mộ Thái tử giống như nàng ta.

Cô nương này có tâm cơ, chỉ là kỹ xảo biểu diễn quá kém, Úy Tuệ không tin người ở chỗ này nhìn không ra trò hề này của nàng ta? Trừ phi là giả bộ mù quáng.

“Diêu cô nương.” Đột nhiên Úy Tuệ nhếch môi, nhẹ nhàng cười, lắc đầu thờ dãi nói: “Thật là làm khó người, vừa rồi rơi xuống nước, cũng không để cho đầu óc của người thanh tỉnh một chút nào sao?”

“Người?” Nét mặt điềm đạm đáng yêu của Diêu Ngữ Dong hơi nứt ra, dù sao bị người tổn hại trước mặt công chúng như vậy, cũng không phải là chuyện vui vẻ gì, huống chi, mục đích của nàng đã đạt được.

“Nhị tiểu thư có ý gì? Vừa rồi là dân nữ nhất thời hồ đồ, không nên không biết thân phận thỉnh giáo người, dân nữ biết sai rồi, chẳng lẽ Nhị tiểu thư còn không buông tha dân nữ sao?”

“Lời này người cũng chớ nói lung tung, đến tột cùng là người nào buông tha người nào đây?” Úy Tuệ cười lạnh, tiếp tục nói: “Nếu Diêu cô nương không phải thật sự hồ đồ, nên biết, thế nhân cũng truyền bản tiểu thư là bao cớ vô lễ, cầm kỳ thư họa đều không thông, hôm nay người lại ở trước mặt của mọi người, mời ta lên hiến nghệ, lại còn giả mồm cãi láo cố ra vẻ thỉnh giáo ta. Xin hỏi, thỉnh giáo cầm kỳ với một bao cớ? Rốt cuộc là có lòng gây rối, hay là lòng dạ xấu xa? Hả?”

“...” Diêu Ngữ Dong bị ghen không thốt nên lời, nàng vạn không ngờ thế nhưng Úy Tuệ lại tự hạ mình thành bao cớ, nói mình không đúng chút nào, như

thế, ngược lại có vẻ động cơ của Diêu Ngữ Dong nàng không thuần khiết, cố ý hãm hại.

“Dân nữ cũng không biết...”

“Không biết cái gì? Không biết bản tiểu thư không biết đánh đàn? Hay không biết bản tiểu thư sẽ vạch trần tâm tư đáng sợ của người trước mặt của mọi người?” Đụng tới miệng lưỡi, Úy Tuệ cũng không sợ thất bại, đây chính là được mẹ ruột của nàng ở hiện đại chân truyền.

Còn nữa, nàng càng không sợ danh dự bị hao tổn, dù sao danh dự của nàng sớm bị nguyên chủ hủy sạch sẽ, nàng cũng vô ý vấn hồi, mấy ngày nay nàng đã nghĩ thông suốt rồi.

Nguyên chủ tuổi trẻ xinh đẹp, gần tới tuổi cập kê, lại thêm Úy gia tài đại khí thô (ý chỉ giàu có), nhưng vì sao ngay cả một người tới cửa cầu hôn cũng không có chứ?

Nàng nghĩ tới nguyên nhân trong đó, trừ bỏ nguyên chủ thâm mểm Thái tử ra, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là tiếng xấu bên ngoài của cô gái nhỏ này (tiểu ny tử), hay là nhà ai muốn nhà cửa không yên mới có thể liều mạng cầu gả, nếu không, đều sẽ không muốn nàng.

Này ngược lại hợp tâm ý của nàng.

Hiện giờ, nam nhân lý tưởng trong cảm nhận của nàng đang ở Úy gia, hắc, chờ không ai dám cưới nàng, nàng sẽ kiểm quản gia kia, nói không chừng người trong nhà cũng sẽ vỗ tay tán thưởng.

Sắc mặt Diêu Ngữ Dong trắng bệch, trời rất lạnh nhưng cái trán lại đỏ mỗ hôi lạnh, rõ ràng có chút đứng không vững trong đại sảnh.

“Dân nữ cũng không có tâm tư đó, chẳng qua dân nữ là cảm thấy những lời đồn về Nhị tiểu thư chưa chắc có thể tin được. Nhị tiểu thư là thiên kim thế gia vọng tộc, sao có thể là bao cở được, sợ là có người hiểu lầm. Cho nên, dân nữ cũng không tin.”

“Thật sao?” Úy Tuệ tin lời nàng mới là chuyện lạ, dùng một chút, nàng mới nói: “Theo như người nói, ngược lại là bản tiểu thư hiểu lầm người. Nhưng mà lời đồn cũng không phải là vô căn cứ, bản tiểu thư xác thực là bao cở, không chỉ điểm được cho người. Vừa rồi, có lẽ lời nói của bản tiểu thư không thích đáng, nhưng Diêu cô nương là một tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa, dĩ nhiên sẽ không so đo với tiểu thư bao cở là ta. Có đúng hay không?”

Trước mặt của mọi người nàng tự hạ thấp mình như vậy, thế nhưng lúc này thông qua phương thức tự hạ mình, lại dễ dàng lấy lại hình tượng.

Diêu Ngữ Dong có chút ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt tươi cười vô lại của Úy Tuệ, đột nhiên cảm thấy nàng là bao cở thật sự hay đang giả vờ ngu ngốc?

Vốn tưởng rằng Úy Như Tuyết là một kẻ đàn độn, nhưng sau ba phen mấy bận thua trong tay nàng ta, nàng kết luận, Úy Đại tiểu thư chẳng những không

ngốc, mà còn là một nhân vật lợi hại, cho nên cũng không dám tùy tiện đi trêu chọc.

Quả hồng còn phải bóp quả mềm, nên mới tìm tới bao cỏ Úy Nhị tiểu thư, ai ngờ cũng lại là một kẻ khó chơi.

“Ta...”

“Được rồi, Diêu cô nương ngồi xuống trước đi.” Thái tử Tiêu Dục lên tiếng.

Úy Tuệ nhếch mi, Diêu Ngữ Dong nghe lời đáp một tiếng, ngược lại thẹn thùng e ngại đi tới chỗ trống kê bên Úy Tuệ.

Nha hoàn Hạ Hà của nàng ôm cổ cầm, chuẩn bị lùi về phía sau lưng nàng để hầu hạ, nhưng không ngờ trong nháy mắt xoay người, cổ cầm kia quét trúng bọc đồ trên bàn Úy Tuệ.

Bọc đồ rơi xuống đất, mấy thứ bên trong bị rơi ra ngoài đất, trừ giấy và bút mực ra, dĩ nhiên cũng có vài cuốn sách nàng đã mua.

Mọi người hiếu kỳ, không khỏi mở to hai mắt nhìn xuống đất, đợi đến khi nhìn thấy một quyển sách có tựa là “Phong nguyệt bảo giám” thì có người xấu hổ quay mặt qua chỗ khác, có người cười ha ha nhìn trời, có người hiểu ý cười xấu xa...

Chọc Úy Tuệ buồn nôn một trận, có phải những người này rất rảnh rỗi hay không?

Hơn nữa chủ tớ Diêu gia là tìm đường chết à.

Giấy Tuyên Thành tốt như vậy rơi trên mặt đất bị bẩn, trở về sao còn có thể tặng người? Nghiên mực Tử Kim nàng chọn lựa tỉ mỉ, muốn trở về sẽ tặng cho Thượng Quan Tễ Nguyệt bị rơi nhưng không biết có bể hay không.

Vô cùng đau lòng, Úy Tuệ vội vàng rời vị trí, đến phía trước nhặt đồ.

Hạ Hà nhận được ánh mắt của Diêu Ngữ Dong, bịch một tiếng quỳ xuống đất: “Nô tỳ đáng chết, cầu Nhị tiểu thư thứ tội.”

“Ai muốn người chết hả? Rớt bể thì người đền.” Úy Tuệ nhặt lên nghiên mực bảo bối trước tiên, dùng tay áo lau một cái, cũng không tệ lắm, con dấu chưa bị rơi ra ngoài, nàng vội vàng dùng vải bọc lại.

Lúc này, Đào Nhi và Tiêu Diễm kịp thời phản ứng, cũng tới đây nhặt đồ giúp nàng.

Hạ Hà cũng quỳ trên mặt đất nhặt giúp, nói là giúp chứ thật ra cũng không khác gì cướp đoạt, đặc biệt giành cuốn sách mà Đào Nhi muốn giấu đi.

Kết quả, không cẩn thận, một quyển “Đỗ Tuệ nương bí sử” bị quăng ra ngoài, đúng lúc rơi vào trên bàn Quân Tiên Nhi.

Quân Tiên Nhi nhìn trên trang sách, quần áo nữ tử cởi một nửa, vẻ mặt khuê oán, không khỏi xấu hổ mặt đỏ tai hồng, hai ngón tay bấm quyển sách, chán ghét quăng ra ngoài.

Cái quăng này lại vừa vắn bay đến trước bàn Bách Lý Tuấn Dật.

Bách Lý Tuấn Dật này cũng không phải là người tốt lành gì, bình tĩnh nhìn quyển sách này một lúc lâu, sau đó cười như không cười cảm lên, thế nhưng đưa đến trước mặt Thái tử Tiêu Dục.

Chương 33

Phản Kích

Đôi mắt Đào Nhi gần như muốn rớt xuống đất, đợi quyển sách kia thật sự đến trên bàn Thái tử thì đầu óc nàng hôn mê, thầm kêu: “Xong rồi.”

Nàng hung hăng trừng mắt Hạ Hà, nhỏ giọng thầm mắng, “Tiểu Đê Tử, ngươi cố ý.”

Hạ Hà lập tức cúi đầu, giống như sợ không dám trả lời, nhưng mà len lén liếc mắt với Diêu Ngữ Dong, trong lòng mắt hai người đều là ý cười đắc ý.

Chính là cố ý thì sao? Chính là muốn để cho Thái tử điện hạ và người trong thiên hạ đều biết, Ủy Nhị tiểu thư ném đi mặt mũi của nữ nhân, ngay cả loại sách bỉ ổi này cũng xem.

Ánh mắt tò mò của mọi người đều rơi vào trên người Thái tử, vừa rồi mấy quyển sách của Ủy Tuệ rơi trên mặt đất, bọn họ đều nhìn thấy toàn bộ, hiện giờ lại bị dâng lên trên bàn của Thái tử, bọn họ cũng muốn nhìn thử Thái tử sẽ xử trí như thế nào?

“Đỗ Tuệ nương bí sử”, con người hắc trầm của Tiêu Dục bình tĩnh nhìn mấy chữ này, mi tâm không chút dấu vết nhíu lại, phân phó Phúc Yên: “Trả lại quyển sách này cho Nhị tiểu thư.”

“Vâng”, Phúc Yên nhìn sách, khoe miệng khẽ co quắp, lại giống một dạng với chủ tử nhà mình, giả bộ bình tĩnh cầm sách này đi xuống đưa cho Ủy Tuệ.

Ánh mắt của mọi người không khỏi lại nhìn về Ủy Tuệ.

Đầu Ủy Tuệ đầy hắc tuyến, không phải chỉ là một quyển sách giải trí thôi sao? Đến mức đó? Nhìn về mặt một đám bọn họ giống như là bắt gian tại giường.

“Cám ơn.” Chỉnh lại nét mặt, dưới con mắt mọi người, Ủy Tuệ cực kỳ nghiêm túc, hai tay cung kính nhận sách, bộ dáng kia, giống như Thái tử cho nàng không phải một quyển sách tạp nham, mà là bảo vật cực kỳ trân quý.

Phi, quả nhiên là da mặt dày.

Có người âm thầm chửi rửa trong lòng.

Ủy Tuệ thông minh, dĩ nhiên nàng nhìn hiểu ánh mắt khinh miệt của người khác, nàng cũng có tính tình, có người cố ý chỉnh nàng, mà lập đi lập lại nhiều

lần, nếu nàng không bày ra chút lợi hại, thật đúng là xem nàng như mèo bệnh rồi.

Vì vậy, hai tay cầm sách, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Úy Tuệ, lộ ra nụ cười ngây thơ, quay về phía Tiêu Dục, cung kính bái lạy: “Cám ơn Thái tử điện hạ.”

Ngay sau đó lông mày nhỏ nhắn lại, dáng vẻ hết sức mờ mịt hỏi: “Nói ra có chút kỳ quái, vừa rồi các người bị sao thế? Một quyển sách thật tốt của ta, các người lại giống như nhìn thấy quỷ, một đám quăng loạn làm cái gì? May là không có ném hư.”

Mọi người hít vào một hơi, gặp qua ngu xuẩn, nhưng chưa từng thấy ngu xuẩn như vậy, một thiên kim tiểu thư chưa xuất giá (lấy chồng), bị người khác phát hiện nhìn lén, chẳng lẽ nàng vẫn nghĩ đây là chuyện tốt?

“Tuệ muội muội, đừng nói nữa.” Tiêu Diễm vội vàng kéo nàng.

Úy Tuệ cũng mờ mịt nhíu mày: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ trên sách này có độc hay sao?”

Nói xong, nàng vừa cẩn thận nhìn sách một chút vừa tự lẩm bẩm: “Làm sao có thể chứ? Đại thúc kia cũng không giống người xấu. Hơn nữa, hắn bán sách cũng vì để chữa bệnh cho người khác, thật tốt tại sao lại bôi độc trên sách đây?”

Nàng cẩn thận vượt quyển sách một lúc lâu, cũng không có việc gì, không khỏi vui mừng nở nụ cười: “Nhìn, không có việc gì, ta đã nói rồi, ta tốt bụng mua sách cho đại thúc kia, cho bạc giúp người nhà hắn chữa bệnh, sao hắn có thể hại ta?”

Nói xong, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lại quay mặt về phía Diêu Ngữ Dong giơ sách lên.

“Diêu cô nương, ta thấy mỹ nhân trên trang sách này rất giống người, quyển sách này tặng cho người đi, coi như là nhận lỗi chuyện ban nãy.”

Một mặt liếc mắt ra hiệu cho Đào Nhi, Đào Nhi hiểu ý, vội vàng nhận sách, không đợi Diêu Ngữ Dong cự tuyệt, đưa đến trên bàn của nàng.

Diêu Ngữ Dong ngây người, sững sờ nhìn quyển sách trước bàn, khuôn mặt đỏ lên.

“Nhị tiểu thư hao tâm tổn trí mua sách, nhất định là rất thích, dân nữ sao dám để cho Nhị tiểu thư bỏ những thứ yêu thích chứ?”

“Hắc.” Úy Tuệ cười sang sảng: “Cái gì có yêu hay không yêu chứ? Người đời cũng biết, bản tiểu thư một chữ cũng không biết, quyển sách này nó biết ta đây, ta lại không biết nó. Lúc nãy cũng là thấy đại thúc kia đáng thương, quây người khác đầy người, chỗ hắn thì một bóng người cũng không có, một chồng sách đầy áp, một quyển cũng không bán được. Ta thấy đáng thương nên hỏi mấy câu, nói là trong nhà cha mẹ bệnh, sót ruột chờ tiền bạc cầu y mãi được

(mời thầy bốc thuốc), ta cũng không biết tốt xấu nên mua mấy quyển. Trời lạnh như vậy, cũng không đến mức khiến cho đại thúc người ta lạnh tâm, đúng không?”

Diêu Ngữ Dong hoàn toàn sững sờ, kinh ngạc nhìn Úy Tuệ, dở khóc dở cười.

Úy Tuệ còn tưởng là nàng ngại nhận lấy, lại khuyên nhủ: “Ngươi cầm đi, lúc trước ở bên ngoài, không phải ngươi muốn thấy sách của ta sao? Hay là chê một quyển ít, vậy, mấy quyển này đều cho ngươi. Dù sao, bản tiểu thư mua về cũng là nhàn rồi ném loạn, chẳng bằng tặng toàn bộ cho Diêu cô nương, Diêu cô nương là tôn nữ của Thái Phó, từ nhỏ đọc đủ thứ thi thư, tài hoa hơn người. Cho ngươi cũng không phụ sách này.”

Cứ định như vậy, dứt lời, nàng giao mấy quyển sách khác trong tay cho Đào Nhi.

Trong lòng Đào Nhi cười ngất, vội vàng nhận lấy, nhanh chóng đưa toàn bộ vào trên bàn Diêu Ngữ Dong.

Hừ, không phải ngươi muốn xem sao? Hôm nay để cho ngươi xem cho đã.

Sắc mặt Diêu Ngữ Dong lần lượt đổi màu xanh đỏ, vẻ mặt kia giống như ăn ruồi bọ chết, muốn ói mà ói không ra, bực bội muốn chết.

“Nhị tiểu thư nói gì vậy? Dân nữ... Không thích xem những loại sách này?”

“A? Vì sao? Chẳng lẽ sách này cũng có phân biệt địa vị sang hèn?” Úy Tuệ ngây thơ hỏi nàng, nhưng trong mắt lại vô cùng sắc bén.

Muốn hắt nước bẩn cho Úy Tuệ nàng, vậy cũng phải để nàng ta ướt người.

Đột nhiên Diêu Ngữ Dong có cảm đàn gãy tai trâu: “Không, sách này... không tốt. Sao Nhị tiểu thư lại không biết, này...”

Nàng nói năng có chút lộn xộn, dù sao tiểu thư cũng là tiểu thư chưa xuất giá, trước mặt mọi người nói loại đồ này nọ, mất hết mặt mũi.

Nhưng Úy Tuệ có thể ý vào danh tiếng bao cỏ, nói lung tung: “Sao lại không tốt? Chẳng lẽ Diêu cô nương đã sớm xem qua những sách này? A, cũng khó trách, Diêu cô nương xuất thân từ gia đình nho giáo, dạng sách gì mà chưa từng thấy qua. Thôi được, ta mua sách tại sạp sách nhỏ dĩ nhiên không lọt nổi vào mắt xanh của ngươi. Vậy thôi, lần sau ta lại chọn mấy quyển hay đưa cho ngươi.”

Nói xong, lại kêu Đào Nhi lấy sách lại.

Hắc, những sách này đã thành công bồi nhọ Diêu Ngữ Dong, đúng lúc nên trở về rồi, trở về còn phải tự mình giải buồn đây.

Diêu Ngữ Dong ngây ngốc nhìn bàn trống không, đầu óc cũng trống rỗng.

Mặc kệ như thế nào, sau ngày hôm nay, thanh danh của Diêu Ngữ Dong nàng cũng bị hủy, mặc kệ nàng có xem qua những thứ đó hay không, từ nay về sau, tên nàng và những sách này không thể tách rời rồi.

Mà Úy Tuệ có quá nhiều ác danh, cũng không sợ nhiều thêm một cái, huống chi, nàng ta không biết chữ, mọi người đều biết, cho nên, mặc dù nói nàng ta, cũng chỉ nói nàng ta là bao cở ngu xuẩn đàn độn, mua nhầm sách, nhưng điểm xuất phát của nàng ta cũng là đồng tình người bán sách, từ đó mà nói, rất nhiều hạng người mua danh chuộc tiếng cũng không bằng nàng.

Một hồi tiết mục giữa mấy nữ nhân, có chút ngây thơ buồn cười, nhưng xem như cho mọi người đang nhầm chán thêm mấy phần lạc thú.

Tuệ muội muội thật giỏi, trong lòng Tiêu Diễm nghĩ.

Ngược lại nha đầu này có mấy phần trí tuệ, Bách Lý Tuần Dật cười tà tứ.

Úy Tuệ trong sự điên khùng ngu ngốc lộ ra sự giao hoạt, cũng không ăn thiệt thòi, đôi mắt Tiêu Dục sâu thêm mấy phần.

Chỉ có Quân Phi Sắc phẩm rượu một mình, dư quang khéo mắt bắt gặp Úy Tuệ nở nụ cười như tên trộm, lòng đầy khinh thường, một trò xiếc giả ngu vờ si nhỏ bé.